

μον, μία μὲ ἐν δεκάλεπτον διὰ τὸν λαὸν καὶ αἱ λοιπαὶ ὄχι περισσότερον τοῦ πεντηκονταλέπτου, διότι μὴ λησμονώμεν ὅτι σκοπὸς σπουδαιότητας τοῦ νόμου, σὺν τοῖς ἄλλοις, εἶνε ἡ προσοικειώσις ὅλων τῶν ἀστικῶν τάξεων πρὸς τὰ καλ. ἔργα διὰ τὰ διδασχθῆναι, τὰ ἀγαπήσων καὶ τὰ ἐκτιμήσων. Ὁ νόμος οφείλεται εἰς τὴν συνεργασίαν τοῦ κ. Ροῦλου, εὐρόντος πρόθυμον ἀντιλήπτορα τὸν πρόεδρον τῆς Βουλῆς, τὸν ὄντως φίλόκαλον.

★

Εἰς τὴν Βουλὴν ἐπίσης πρωτοβουλία τοῦ κ. Μπασιᾶ ὑπεβλήθη νομοσχέδιον περὶ προστασίας τῶν μουσικῶν ἔργων. Ἀνάγκη εἰς τὴν περίφημον προστασίαν τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, δι' ἣν τόσα ἐγράφησαν καὶ τόσα ἐγένοντο ἐνέργειαι καὶ ἐπιτροπαὶ καὶ Συνέδριον προτάσει τοῦ κ. Ἀμπελᾶ ἐλλήθη τῷ 1896 ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Φιλολόγων, ὅφ' οὗ καὶ νομοσχέδιον ὑπεβλήθη ἐπὶ Κυβερνήσεως τοῦ κ. Θεοτόκη γενόμενον δεκτὸν εἰς β' ἀνάγνωσιν. Καὶ ὅμως μόλις τώρα τμηματικῶς καὶ βαθμηδὸν ἐπιτυγχάνεται ἡ προστασία τῶν πνευματικῶν ἔργων. Μετὰ τὰ θεατρικὰ, ἅτινα ἐπροστατεύθησαν ὡς ἀφορᾶ τὰς καθυστερήσεις τῶν ποσοστῶν ἐκ μέρους τῶν θεαταρχῶν πρὸς τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς—ὄχι εὐτυχῶς καὶ πρὸς τοὺς ξένους— ἤλθεν καὶ ἡ σειρά τῆς προστασίας τῶν μουσικῶν συν-

θέσεων. Περίπου αἱ αὐταί, ὡς καὶ διὰ τὰ πρῶτα. ἀναγράφονται διατάξεις περιοριστικῆς τῶν ὕλικῶν συμφερόντων τῶν μουσουργῶν.

★

Ὅλη αὕτη ἡ ἐργασία, δι' ἣν ὅμως τὰ πρόσωπα τὰ ὅποια θὰ τὴν διευθύνουν πρέπει νὰ θυνανται καὶ νὰ θελήσουσιν νὰ ἐργασθῶν—πρόβλημα σπουδαιότατον—ἐπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ ἔχη γίνῃ. Διευτυπώθησαν πολὺ λάχις συστάσεις, ἀλλ' εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς αὐτὰς διέθεσε μὲγα μέρος τῆς δημοσιογραφικῆς τοῦ ἐργασίας ὕψων ἀπὸ ἐτῶν τὴν περίφημον «φωνήν» ὑπὲρ ὅλων περίπου τῶν ἀνωτέρω θεμάτων. Ἐθεωρήθη «ιδεολόγος». Ἐπὶ τέλους κάλλιο ἀρχά, παρὰ ποτέ! «Ἄς ἔχουν ὅμως ὑπ' ὄψει τῶν οἱ ἀρμόδιοι ὅτι δὲν ἐτελείωσε τὸ ἔργον. Ὑπολείπονται καὶ ἄλλα μεταρρυθμιστικὰ πρωτοβουλία, αἵτινες πρέπει νὰ ἴδουν τὸ φῶς, διότι ἡ κυροφία τῶν ὑπερέβη πᾶν ὅριον ὄχι φυσιολογικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ χριστιανικῆς ὑπομονῆς. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἰδρύσεις σχολῶν καὶ συλλογῶν, αποτελοῦν ἓνα ὅλον ὀργανισμόν, ἐν σύστημα. Ἐγένετο ἡ ἀρχή· ἄς εὐχρηθῶμεν συνέχισιν τοῦ ἀρχαιμένου ἔργου, μὲ περισσοτέραν ὅμως προσοχὴν.

Κ.

Ποικίλη Λεξις

Ἡ ὠραιότερα φυλή.

Ποία ἡ ὠραιότερα φυλή τοῦ κόσμου; Ἠρώτησεν Ἀγγλικὸν περιοδικόν.

Ἀπήντησαν πολλοί. Ἴδου τὸ συμπέρασμα: Οἱ Ἴταλοι ὡς ἄνδρες· αἱ Ἀγγίλιδες ὡς γυναῖκες. Καὶ εἰδικώτερον. Ὁ ἐξερευνητὴς Χέντεν θεωρεῖ ὠραιότερους τοὺς Σουηδοὺς καὶ Νορδηγούς, ὁ Στόνε τοὺς Ἴταλοὺς, ὁ ζωγράφος Γασκμπτε Τζῶν τοὺς οἰκοῦντας τὴν Μεσημερινὴν Ἴταλίαν. Ὁ Γκίτσι θεωρεῖ τὸν Ἴταλὸν ὡς κληρονόμον τῆς κλασσικῆς καλλονῆς, ἐκ τῶν γυναικῶν προκρίνει τὰς Ἰρλανδίδας καὶ ὠραιότερας νεάνιδας τὰς ἐν Σάμψ.

Ἐυέροχος ωατριωτισμὸς

Ἐπὶ τοῦ πτώματος Ρώσου ἀειωματικῷ πεσόντος ἐπὶ τοῦ Πρωσικοῦ μετώπου εὐρέθη τὸ ἐξῆς γράμμα μίσε Ρωσοῖδος, πράγματι ὅμως Σπαριστίτιδος μητρός.

Παῖδί μου,

«Σὲ πληροφορῶ μὲ ὄλην μου τὴν γαλήνην, ὅτι ὁ πατέρας σου ἐφρονεῦθη εἰς τὴν Δεμπέργκ, ἐνῶ ὠδήγει τὸ σύνταγμα του εἰς τὴν ἐφοδον. Δὲν σκέπτομαι νὰ σὲ παρηγορήσω, οὔτε ζητῶ τὴν ἰδικὴν σου παρηγορίαν. Ζητῶ νὰ ἐκδικήσῃς τὸν πατέρα σου, ὅστις ὑπῆρξεν ἥρωα καὶ νὰ ἀφιερῶσῃς τὴν ζωὴν σου εἰς τὴν Ρωσίαν.

«Ὅταν θελήσῃς νὰ κάμῃς μίαν ἡρωικὴν πράξιν μὴ ἐνθυμηθῆς τὰ δάκρυά μου. Σκέψου τὴν εὐλογίαν μου ποῦ σοῦ στέλλω τρυφερὰ ἀπὸ τώρα.

«Ὁ Θεὸς ἄς σὲ φυλάτῃ πολυαγαπημένον μόνο μου παιδί.»

Οἱ ὠλόγεμοι μῆς τεσσαρακονταετίας

Ἀπὸ τοῦ 1878 ἀριθμοῦμεν 18 πολέμους. Οἱ σπουδαιότεροι εἰς χρονολογικὴν σειρὰν εἶνε οἱ ἐξῆς:

Ὁ Ρωσσοτουρκικὸς πόλεμος (1878). Ὁ Γαλλικὸς

ἀποικιακὸς εἰς τὴν Τύνιδα (1881). Ἡ Γαλλικὴ ἐκστρατεία εἰς τὸ Τογκίνον (1885). Ὁ Ἰαπωνοκινεζικὸς πόλεμος (1894). Ἡ Γαλλικὴ ἐκστρατεία εἰς τὴν Μαδαγασκάρη (1895). Ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος (1897). Ὁ Ἰταλικὸς ἐναντίον τῆς Ἀβδουσίας (1896). Ὁ Ἰσπανοαμερικανικὸς (1898). Ὁ κατὰ τῶν Βόσρας (1899). Ὁ πόλεμος τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ἐναντίον τῶν Μπόξερ εἰς Κίναν (1900). Ὁ Ρωσσοαπωικικὸς (1905). Ἡ ἐκστρατεία τῆς Γαλλίας εἰς τὸ Μαρρόκο (1908). Ὁ Ἰταλοτουρκικὸς (1911). Οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι (1912-1913).

Κατὰ δυνάμεις ἀναλογοῦν. Εἰς τὴν Γαλλίαν πέντε πόλεμοι. Εἰς τὴν Τουρκίαν, Ἰταλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ἑλλάδα ἀνὰ τρεῖς. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, Ἰσπανίαν καὶ Γερμανίαν ἀνὰ δύο.

Τέχνη καὶ ὠλόγεμος.

Ἡ καταστροφή τῆς Λουβαίν καὶ τῶν Ρήμων ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Γαριβάλδη, συμβᾶν κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ρώμης, τὸ 1849. Ὅταν ἐπολιορκεῖτο ἡ πόλις, πρὸς ἐξέυρεσιν μετάλλου διὰ κατασκευὴν τηλεβόλων, διατάχθη ὅπως χυθῶσιν οἱ ἐξ ὀρειχάλκου κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν τῆς αἰωνίας πόλεως. Μοναχὸς τις τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Ὁνουφρίου ἐσταμάτησε παρὰ τὸν Ἰανικόλον λόφον τὸν ἵππον ἐφ' οὗ ἐπέβαιναν ὁ Γαριβάλδης καὶ εἶπε πρὸς τὸν μέγαν ἐκεῖνον ἄνδρα· «Σὰς παρακαλῶ, μὴ ἐπιτρέψῃτε νὰ καταστραφῶσιν οἱ κώδωνες τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Ὁνουφρίου. Ἐνθα ἀπέθανεν ὁ Τορκουάτος Τάσσο». Ἡ ποιητικὴ φύσις τοῦ Γαριβάλδη, ἡ ἀνάμνησις τοῦ ποιητοῦ τῆς «Ἀπελευθερωθείσης Ἰερουσαλήμ», ὅστις τόσῃν ἐπιρροὴν ἔσχεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ σκαπανέως τῆς ἐλευθερίας ἠνάγκασαν τὸν στρατηγὸν ν' ἀνακράξῃ· «Ὅυδεὶς νὰ ἐγγίσῃ τοὺς κώδωνας οἱ ὅποιοι ἐσήμανον τὸν θάνατον τοῦ Τορκουάτου Τάσσο!»